



Arrest

nr. 126 207 van 25 juni 2014
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2014 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die *loco* advocaat M. MAESEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 juli 2006 diende de verzoekende partij een vestigingsaanvraag in, in functie van haar vader.

Op 13 september 2006 werd de vestigingsaanvraag geweigerd, daar haar vader zijn verblijfsrecht op frauduleuze wijze had verkregen.

Op 21 september 2006 werd de vader van de verzoekende partij gerepatriëerd naar zijn herkomstland.

Op 27 september 2006 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 9 juli 2008 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 7 en 8 oktober 2009 geactualiseerd.

Op 3 augustus 2011 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 79 311 van 17 april 2012 werd het annulatieberoep door de Raad verworpen.

Op 12 oktober 2011 werd ten aanzien van de verzoekende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 28 oktober 2011 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 16 mei 2012 werd de vader van de verzoekende partij aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 17 mei 2012 werd ten aanzien van de vader van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde genomen.

Op 29 mei 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 oktober 2011 onontvankelijk verklaard door de verwerende partij.

Op 12 februari 2014 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal opgesteld na een controle van de sociale inspectiediensten waarbij de verzoekende partij werkzaam werd aangetroffen in een bakkerij.

Op 13 februari 2014 nam de verwerende partij de beslissing houdende een inreisverbod. Dit is thans de bestreden beslissing.

Eveneens op 13 februari 2014 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen.

Op 20 maart 2014 werd de verzoekende partij gerepatrieerd.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij stelt dat de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van de zaak en poneert dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod, doch dat op *quasi* automatische wijze een termijn van drie jaar wordt opgelegd. Volgens de verzoekende partij kan noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier enige afweging teruggevonden worden dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker. Er wordt enkel gesteld dat hij geen gehoor heeft gegeven aan een eerder bevel en dat hij betrapt werd op zwartwerk. De verzoekende partij betwist niet dat ze geen arbeidskaart heeft doch stelt wel geregistreerd te zijn bij Dimona en sociale zekerheidsbijdragen te betalen. Verder stipt zij aan dat zij minderjarig was ten tijde van de andere bevelen die allen naar zijn moeder werden verzonden en dat het haar moeder is die geen gehoor heeft gegeven aan deze bevelen. Zij stelt dat het niet haar keuze was om geen gevolg te geven aan de verwijderingsmaatregelen. Zij vervolgt dat ze te goeder trouw was en dat ze meende dat een inschrijving bij Dimona voldoende was om niet in overtreding te zijn. De verzoekende partij meent dat de toekenning van een inreisverbod niet proportioneel is en stipt aan dat ze dreigt teruggezonden te worden naar haar land van herkomst. Vervolgens gaat de verzoekende partij nader in op de praktijk die de dienst Vreemdelingenzaken er volgens haar op nahoudt. Ze stelt dat bij een eerste bevel in principe een termijn van vertrek van 30 dagen wordt voorzien. Wanneer geen gevolg wordt gegeven aan dit bevel volgt een tweede bevel waarbij de termijn voor vrijwillig vertrek 0 tot 7 dagen bedraagt met inreisverbod.

De verzoekende partij stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit toepast sinds de inwerkingtreding van de terugkeerrichtlijn. Vervolgens stelt zij dat aangezien het eerste bevel dateert van voor de inwerkingtreding van de terugkeerrichtlijn, het bevel van 13 februari 2014 als een eerste bevel dient te worden beschouwd zodat haar een termijn van vrijwillig vertrek van 30 dagen had moeten worden gegeven.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De verzoekende partij bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling, artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

De motivering van het inreisverbod luidt als volgt:

"het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermeld artikel van de vreemdelingenwet en op grond van volgende feiten: artikel 74/11, § 1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 12 oktober 2011. Betrokkene weigert aan de terugkeerverlichting te voldoen en werd bovendien door de stad Gent geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Daarenboven werd betrokkene op 12/02/2014 door de politie van Antwerpen op heterdaad betrapt op zwartwerk. Om deze reden wordt aan de betrokkene in toepassing van artikel 74/11, § 1, 2° van de vreemdelingenwet een inreisverbod met maximumtermijn van drie jaar opgelegd."

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij poogt voor te houden, werd wel degelijk rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak, met name enerzijds met het gegeven dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel en dit niettegenstaande zij werd geïnformeerd over de betekenis van het bevel en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek en anderzijds met het gegeven dat zij betrapt werd op zwartwerk.

Tevens blijft de verzoekende partij in gebrek te verduidelijken met welke andere concrete omstandigheden rekening had dienen te worden gehouden. De verzoekende partij beperkt zich dienaangaande tot een zuiver theoretisch betoog. Met haar zuiver theoretisch betoog toont de verzoekende partij niet aan dat het bestreden inreisverbod op een kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

De verzoekende partij betwist bovendien niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel en dat zij betrapte werd op werken zonder arbeidskaart, doch zij tracht voor deze feitelijke vaststellingen een verschoning op te geven. Evenwel doet het betoog van de verzoekende partij dat het haar niet verweten kan worden geen gevolg te hebben gegeven aan het eerder bevel omdat zij minderjarig was en dit dus de uitsluitende keuze van haar moeder was en dat het niet haar bedoeling was om zwartwerk te verrichten, niets af aan de feitelijke vaststellingen. De verzoekende partij heeft immers niet voldaan aan haar terugkeerverplichting. Nergens wordt in de wet aangegeven dat deze verplichting niet zou gelden indien de betrokkene bij het eerste bevel minderjarig is.

In casu wordt wel degelijk gemotiveerd waarom gekozen wordt voor een maximumtermijn van drie jaar.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij de formele motiveringsplicht heeft geschonden.

Waar zij voorts verwijst naar een praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken, dient de Raad vast te stellen dat zij niet bekend is met de praktijken van de Dienst Vreemdelingenzaken en dat de wettigheid van een bestreden beslissing dient te worden getoetst aan de geldende wettelijke bepalingen. Op het ogenblik dat het inreisverbod werd genomen was het voormelde artikel 74/11 van de vreemdelingenwet van toepassing en in dit artikel staat uitdrukkelijk dat er een inreisverbod wordt gegeven indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Het staat *in casu* vast dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, zodat een inreisverbod diende te worden opgelegd. De verzoekende partij kan niet anders voorhouden. Nergens staat in de wet dat de vroegere verwijderingsmaatregel waaraan gevolg diende te worden gegeven, dient te dateren van na de inwerkingtreding van de terugkeerrichtlijn.

Waar de verzoekende partij nog aangeeft dat het inreisverbod niet proportioneel is omdat zij riskeert een bevel te krijgen om het grondgebied te verlaten of het land te worden uitgezet, dient de Raad op te merken dat zulks het gevolg is van een bevel om het grondgebied te verlaten doch geen uitstaans heeft met het inreisverbod.

Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel laat de verzoekende partij na om uiteen te zetten waaruit deze schending zou bestaan, minstens dient te worden vastgesteld dat haar kritiek ter zake samenvalt met haar grieven die ze uit ten aanzien van de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel of van rechtszekerheidsbeginsel aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij verwijst naar artikel 74/11, § 2, lid 2 van de vreemdelingenwet en stelt dat hieruit volgt dat er rekening dient te worden gehouden met humanitaire redenen. Zij vervolgt dat er *in casu* wel degelijk humanitaire redenen aanwezig zijn. Zo stelt zij dat zij haar familie gedurende drie jaar niet meer zal zien. Ze stelt dat haar privé- en gezinsleven zal worden geschonden met name omdat haar vader, moeder, broers en zussen in België verblijven. Ze stipt aan dat ook andere naaste familieleden in België verblijven. In het land van herkomst verblijft enkel nog een broer die zij al bijna 8 jaar niet meer bezocht. Verder stelt ze al sinds enkele maanden een serieuze relatie te hebben. Ze benadrukt dat ze geen enkele band meer heeft met Marokko aangezien ze dit land als kind heeft verlaten en nooit meer is teruggekeerd. Bovendien spreekt ze vloeiend Nederlands, heeft ze haar diploma in België behaald, vertoont ze werkbereidheid en heeft ze een mogelijkheid op een vaste job. Ze stelt volledig geïntegreerd te zijn.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk)

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het begrip 'familie- en gezinsleven' zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende 'hecht' is. Waar de gezinsband tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen broers en zussen. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, de reële banden tussen hen. Hierbij dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen verdere indicaties geeft dan dat haar vader, moeder, broers en zussen in België wonen. Zij brengt geen enkele verduidelijking aan waaruit zou kunnen afgeleid worden dat er *in casu* sprake is van een daadwerkelijk gezinsleven, dat er sprake is van enige samenwoning, enige afhankelijkheid of welke de hechtheid van de banden tussen hen is. Bovendien blijkt uit de informatie die de verwerende partij heeft verstrekt ter terechtzitting dat de verzoekende partij op 20 maart 2014 werd gerepatriëerd ingevolge de verwijderingsmaatregel die ten aanzien van haar werd genomen. Zo er dus al sprake zou zijn van een gezinsleven, hetgeen *in casu* op geen enkele wijze concreet wordt gemaakt, dan nog dient de Raad vast te stellen dat het gegeven dat de verzoekende partij haar gezinsleven niet kan verderzetten, in zoverre dit al zou bestaan, het gevolg is van de verwijderingsmaatregel en niet van de beslissing houdende een inreisverbod. Middelen die betrekking lijken te hebben op een andere beslissing kunnen niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het tweede middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 13 van het EVRM.

In haar derde middel herhaalt de verzoekende partij haar grieven en stelt ze dat door haar onmiddellijk een inreisverbod uit te vaardigen de bestreden beslissing een schending van artikel 13 van het EVRM uitmaakt.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient erop gewezen dat deze bepaling stelt dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie. De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze artikel 13 van het EVRM zou geschonden zijn, nu haar de mogelijkheid geboden werd de bestreden beslissing, met het oog op een wettigheidstoetsing voor te leggen aan de Raad en de Raad zich ook heeft uitgesproken aangaande de door haar aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, doch de schending hiervan niet heeft weerhouden.

Voorts ziet de Raad niet in hoe het betoog van de verzoekende partij dat de bestreden beslissing artikel 13 van het EVRM zou schenden omdat de verwerende partij er voor geopteerd heeft haar onmiddellijk een inreisverbod te geven, in verband kan worden gebracht met hetgeen bepaalt wordt in artikel 13 van het EVRM of met het recht op daadwerkelijke rechtshulp. Dit betoog is niet dienstig.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU